

Warszawa, dnia 28 czerwca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 650/21

1

2WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie:SO Sebastian Mazurkiewicz

SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

protokolant: protokolant sądowy Marta Herc

4przy udziale prokuratora Marii Jaskuły, Anety Ostromeckiej oraz oskarżyciela posiłkowego Ł. C.

po rozpoznaniu w dniach 25 maja 2022 r., 28 czerwca 2022 r.

5sprawy D. R., syna Z. i M., ur. (...) w O.

6oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

7na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

8od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9z dnia 9 lutego 2021 r. sygn. akt III K 487/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania.

SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Ludmiła Tułaczko SSO Sebastian Mazurkiewicz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 650/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z dnia 9 lutego 2021r. sygn. III K 487/20.	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.1.		D. R.	1D. R. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w W. na ul. (...),ok. godziny 20 kierował samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej (...) z prędkością ok. 20 km/h ,	Nagranie zdarzenia pochodzące z rejestratora świadka M. S. Opinie biegłego inż. J. S.	299 249-255,338-343,566-569,6

włączał się do ruchu z drogi podporządkowanej na ulicę (...) z zamiarem jazdy w lewo w kierunku Ronda (...), w lewą stronę tego samochodu uderzył nadjeżdżającym z lewej strony z prędkością ok. 90 km/h motocykl marki H. (...) o nr rej. (...) kierowany przez Ł. C., w wyniku czego kierujący motocyklem doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielomiejscowego, złamania wyrostka poprzecznego lewego L4 i L5, złamania kości biodrowej lewej przechodzące przez panewkę, zwichnięcia stawu biodrowo – krzyżowego lewego, złamania gałęzi obu kości łonowych, złamania

			<p>bliższego końca kości udowej prawej, złamania kości podudzia, krwiaka miednicy małej i ściany podbrzusza, krwiaka moszny, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu spowodowany chorobą realnie zagrażającą życiu, długotrwałą, spowodowaną ciężkimi obrażeniami wielomiejscowymi, wyczerpując dyspozycję art. 156 § 1 pkt. 2 kk</p> <p>2Czyn z art. 177 § 2 k.k.</p>		
<p>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2.1		<p>Nie został udowodniony brak związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego D. R. art. 17 ust. 2 prawa o ruchu drogowym a powstaniem wypadku drogowego w postaci zajeżdżenia drogi motocykliście Ł. C. jadącemu ul. (...) w kierunku trasy (...).</p> <p>Czyn z art. 177 § 2 k.k.</p>	Opinie biegłego J. S.	249-255,338-343,566-569,692-694	
0.1 2.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
2.1.1.1.	Nagranie rejestratora	Nagranie rejestratora stanowi obiektywny dowód i pozwala na ustalenie			

		przebiegu wypadku.	
	Opinie biegłego inż. J. S.	Opinie biegłego J. S. są pełne, jasne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Z tego powodu stanowią wiarygodny dowód w niniejszej sprawie. Biegły J. S. jednoznacznie stwierdził, że kierujący samochodem S. D. R. stworzył stan zagrożenia poprzez wjazd na ulicę (...) w obecności poruszającego się lewym pasem motocykla, co należy uznać za przyczynę powstania tego zdarzenia. (k-245) Biegły wyliczył prędkość samochodu S. nr rej. (...) na ok. 20 km/h zaś prędkość motocykla H. (...) nr rej. (...) na około 90 km/h. Stwierdził, że w momencie przekroczenia przez samochód S. linii warunkowego zatrzymania	

przed wjazdem
na ul. (...)
motocykl
znajdował się
w odległości
45 m od
samochodu i był
dobrze widoczny
dla kierującego
samochodem S.
D. R., gdyby
ten prawidłowo
obserwował
drogę. Wbrew
stanowisku sądu
I instancji
zachodzi
związek
przyczynowo
skutkowy
pomiędzy
naruszeniem
przez
oskarżonego D.
R. art. 17 ust. 2
prawa o ruchu
drogowym a
zaistnieniem
wypadku
drogowego.
Biegły w opinii
uzupełniającej
wydanej na
rozprawie
odwoławczej
stwierdził, że
S. wyjeżdżało z
drogi
podporządkowanej,
a w związku
z tym powinno
ustąpić
pierwszeństwa
przejazdu
wszystkim
pojazdom
jadącym drogą z
pierwszeństwem
przejazdu.
Ponadto przed

wjazdem na skrzyżowanie kierujący samochodem S. miał obowiązek określenia prędkości poruszania się innych uczestników ruchu drogowego i określenia możliwości pokonania tego skrzyżowania bezkolizyjnie. Do wypadku nie doszłoby gdyby kierowca S. uważnie obserwował drogę, zauważyłby nadjeżdżający motocykl i zaniechał wjazdu na ul. (...). Kierujący samochodem S., jak i kierujący motocyklem mieli możliwość niezakłóconej wzajemnie obserwacji. W aktach sprawy znajduje się opinia uzupełniająca wykonana na podstawie zapisu z rejestratora innego pojazdu, gdzie ewidentnie widać, że na skrzyżowaniu prócz tych dwóch pojazdów

nie znajdował się żaden inny obiekt. Biegły stwierdził, że jeżeli przyjęć parametry ruchu, jakie zostały przyjęte w opinii, czyli poruszanie się motocykla bez zmiany prędkości ruchu i poruszanie się samochodu też bez zmiany prędkości ruchu, to do kolizji by doszło i motocyklista nie miałby możliwości zatrzymania prowadzonego motocykla przed poruszającym się samochodem, gdyż na zatrzymanie potrzebował odcinka drogi wynoszącego 70,5 m.

**0.12.2.2.
Dowody
nieuwzględnione
przy
ustaleniu
faktów
(dowody,
które sąd
uznał za
niewiarygodne
oraz
niemające
znaczenia dla**

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obie apelacja: prokuratora zarzuca:	# zasadny	
3.2.	-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym uznaniu przez sąd, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uprawnia do przyjęcia tezy założonej w akcie oskarżenia, że czyn oskarżonego D. R. wypełnia znamiona z art. 177 § 2 k.k., że	# częściowo zasadny # niezasadny	

są wątpliwości,
że pomiędzy
naruszeniem
przez niego
zasad
bezpieczeństwa,
a zaistnieniem
wypadku istniał
związek
przyczynowo –
skutkowy
wiązący
wypadek
drogowy z
poprzedzającym
go naruszeniem
przez D. R.
przepisów o
ruchu
drogowym,
podczas gdy
prawidłowa
ocena
przeprowadzonych
w sprawie
dowodów
prowadzi do
wniosku
przeciwego, a
mianowicie
wskazuje, iż
oskarżony
dopuścił się
czynu
zarzucanego mu
w akcie
oskarżenia;

- obrazę
przepisów prawa
procesowego,
mającą wpływ na
treść orzeczenia,
a mianowicie
art. 7 k.p.k.
art. 410 k.p.k.-
polegającą na
oparciu się przez
sąd tylko na
niektórych

	<p>dowodach i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, z pominięciem okoliczności dla niego niekorzystnych a w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego D. R. od popelnienia zarzucanego mu czynu;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest zasadny.</p> <p>Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdza naruszenie przez sąd I instancji zarówno art. 7 k.p.k. jak i art. 410 k.p.k. Oczywiste jest, że w sprawach dotyczących przestępstwa spowodowania wypadku drogowego należy ustalić</p>			

związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów ruchu drogowego a zaistniałym wypadkiem, który to związek należy rozumieć jako bezpośrednią konsekwencję naruszenia tych przepisów. Oskarżony w dniu zdarzenia kierując samochodem S. nr rej. (...) włączał się do ruchu po zatankowaniu paliwa na stacji i zamierzał przejechać w poprzek wschodniej części ul. (...) w W. a następnie skrócić w lewo w kierunku Ronda (...). Tak więc, wykonując opisany manewr obowiązywał go art. 17 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym, który stanowi, że kierowca włączający się do ruchu zobowiązany jest do zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia

pierwszeństwa
przejazdu
pojazdom
znajdującym się
w ruchu.
Oskarżony nie
obserwował
drogi w sposób
prawidłowy,
gdyż mając
dobrą
widoczność
musiałby
zauważyć
nadeżdżający
motocykl.
Nieprawidłowa
obserwacja drogi
przez
oskarżonego
skutkowało
wjechaniem
samochodu na
ul. (...),
zajechaniem
drogi
motocykliście i
doprowadziła do
uderzeniem
motocykla H.
(...) nr rej.
(...) w lewy
bok samochodu
S.. W wyniku
tego uderzenia
motocyklista Ł.
C. został
wyrzucony w
górze, następnie
upadł na jezdnię,
co skutkowało
powstaniem u
niego
poważnych
obrażeń ciała.
Sąd I instancji
nie stwierdził
związku
przyczynowo –
skutkowego

pomiędzy
naruszeniem
przez
oskarżonego art.
17 ust. 2
prawa o ruchu
drogowym a
zaistnieniem
wypadku
pomimo, że
opinie biegłego
inż. J. S.
wskazywały, iż
obaj kierowcy
mieli dobrą
widoczność na
prostym odcinku
ulicy (...) zaś
w momencie
wjazdu
samochodu S. na
jezdnię motocykl
H. (...)
znajdował się ok
45 m od niego.
Tak więc, gdyby
oskarżony przed
wjazdem na ul.
(...) właściwie
obserwował
drogę musiałby
zauważyć jadący
motocykl, gdyż
ten jako
pierwszy pojazd
ruszył już spod
światła
sygnalizatora
znajdującego się
przy Rondzie
(...) i nadjeżdżał
lewym pasem w
kierunku
oskarżonego. Był
więc dobrze
widoczny.
Dodatkowo
motocykl miał
włączone światła
a do zdarzenia

doszło w porze letniej ok. godz. 20. W tej sytuacji oskarżony miał też możliwość oceny prędkości motocykla. Ponadto sąd I instancji dysponował dowodem w postaci nagrania pochodzącego z rejestratora zamontowanego w samochodzie świadka M. S. przedstawiającego przebieg zdarzenia (k-299) oraz opiniami biegłego inż. J. S. stwierdzającego jednoznacznie, że kierujący samochodem S. D. R. stworzył stan zagrożenia poprzez wjazd na ul. (...) w obecności poruszającego się lewym pasem motocykla, co należy uznać za przyczynę powstania tego zdarzenia.(k-245) Sąd I instancji analizował błędy w technice i taktyce jazdy motocyklisty – oskarżyciela posiłkowego Ł. C., jako bezpośrednią

przyczynę
wypadku
podczas gdy,
jak wynika z
opinii biegłego
J. S. miały
one charakter
wtórny w
stosunku do
naruszenia przez
oskarżonego art.
17 ust. 2
prawa o ruchu
drogowym.
Zachowanie
motocyklisty
należało więc
rozważyć w
kontekście
przyczynienia
się do powstania
wypadku
drogowego. Z
opinii biegłego
wynika, że do
wypadku
drogowego nie
doszłoby gdyby
oskarżony
uważnie
obserwował
drogę.
Zauważyłby
jadący szybko
motocykl i
zaniechał
wjazdu na ul.
(...). Zasadnie
prokurator
powołuje się
na utrwalone
orzecznictwo
Sądu
Najwyższego
stwierdzające, że
przyczynienie się
pokrzywdzonego
do powstania
wypadku nie
zwalnia od

<p>odpowiedzialności karnej osoby, która przyczyniła się w mniejszym stopniu. (wyrok SN 22.09.1994r. III KRN 104/94 , uchwała SN 14 lipca 1983 VI KZP 18/93) W tej sytuacji należy stwierdzić, że wnioski sądu I instancji, które skutkowały uniewinnieniem oskarżonego D. R. od popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. nie wynikają ze zgromadzonych dowodów, co stanowi naruszenie art. 7 k.p.k.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Ł. C. zarzuca: -obrazę przepisów postępowania , tj. art. 201 k.p.k. w związku z art. 167 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, w sytuacji gdy wnioski opinii biegłego J. S. były zupełnie odmienne od tych wynikających z załączonej do akt sprawy prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie pokrzywdzonego oraz w sytuacji gdy biegły wydając opinię ustalił prędkość motocykla wyłącznie na podstawie położenia pokolizyjnego S., co jest niedopuszczalne, jak również pominął chociażby znajdujące się na jezdni ślady dyspergentów, nie uwzględnił uszkodzeń motocykla, nie uwzględnił odłamków widocznych na nagraniu ze zdarzenia, które nie zostały ujęte w szkicu z miejsca zdarzenia, co uzasadniało przeprowadzenie

dowodu z opinii
innego biegłego
celem
zweryfikowania
prawidłowości
zastosowanej
przez biegłego
metodologii i
prawidłowości
wniosków
opinii;

-obrazę
przepisów
postępowania tj.
art. 410 k.p.k.
poprzez
pominięcie w
ustaleniach
faktycznych
zeznań świadka
Ł. C. „które
sąd uznał za
wiarygodne, w
zakresie w jakim
świadek
wskazał, że
najprawdopodobniej
poruszał się
prawym lub
środkowym, a
nie lewym
pasem oraz że
nie przekroczył
dopuszczalnej
prędkości;

-obrazę
przepisów
postępowania,
tj. art. 7 k.p.k.
poprzez odmowę
przyjęcia
wiarygodności
argumentacji
zawartej w opinii
rzecznawcy A.
J. podczas gdy
ekspertyza
choć stanowi

dokument prywatny jest logiczna i spójna z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie;

-obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci opinii biegłego J. S. i bezzasadne uznanie, że biegły ustalił, iż pokrzywdzony Ł. C. miał możliwość uniknięcia wypadku, podczas gdy z ustnej uzupełniającej opinii biegłego wydanej na rozprawie w dniu 1 lutego 2021r. wynika, że kierowca motocykla nie miał możliwości uniknięcia wypadku, zaś kierowca S. czyli oskarżony, miał możliwość uniknięcia wypadku poprzez zaprzestanie wykonywania

manewru na
skrzyżowaniu;

-obrazę art. 5
§ 2 k.p.k.
poprzez błędne
zastosowanie
tego przepisu w
sprawie, w której
nie występowały
niedające się
usunąć
wątpliwości,
bowiem sąd
dysponował
opinią biegłego
zakresu
rekonstrukcji
wypadków
drogowych oraz
zeznaniami
świadków
zdarzenia, które
to dowody są
wystarczające do
ustalania
dokładnego
przebiegu
zdarzenia a w
konsekwencji do
ustalenia , że
sprawcą
wypadku jest
oskarżony D.
R. a w
konsekwencji
naruszenia
powyższych
przepisów;

-błąd w
ustaleniach
faktycznych,
mogący mieć
wpływ na treść
wyroku,
polegający na
błędym
ustaleniu, że
bezpośrednią

przyczyną wypadku nie było naruszenie przez oskarżonego D. R. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym podczas gdy oskarżony wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie udzielił pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu, czym doprowadził do wypadku;

-błąd w ustalanych faktycznych mogący mieć wpływ na treść wyroku polegający na błędnym ustaleniu, że pokrzywdzony miał możliwość uniknięcia wypadku poprzez wykonanie manewru obronnego w postaci hamowania dwoma hamulcami podczas gdy kierujący motocyklem nie miał możliwości podjęcia

<p>jakiegokolwiek manewru obronnego, co wprost wynika z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest częściowo zasadny.</p> <p>Sąd I instancji nie naruszył art. 201 k.p.k. gdyż opinie biegłego inż. J. S. były jasne, pełne a biegły na rozprawie sprostował błąd w swoich wyliczeniach określając, iż przy uwzględnieniu parametrów obu pojazdów i faktu, iż żaden z nich nie wykonywał manewrów obronnych, tylko kierowca S. miał możliwość uniknięcia wypadku poprzez zaprzestanie wykonywania</p>	

manewru
wjazdu na ul.
(...). (k- 567)
Biegły wyliczył
prędkość, z jaką
poruszał się
motocykl
oskarżyciela
posiłkowego na
ok. 90 km/
h. Wskazał,
jaką metodę
zastosował do
wyliczenia tej
prędkości i
uzasadnił
dlaczego była
ona najbardziej
miarodajna w
świetle
materiału
dowodowego,
jakim
dysponował w
niniejszej
sprawie. Biegły
wyliczył
prędkość
motocykla na
podstawie
programu do
rekonstrukcji
wypadków i
na podstawie
powypadkowego
położenia
samochodu S.,
gdyż ten pojazd
nie został
przestawiony do
czasu przyjazdu
policjantów,
którzy
przeprowadzili
ogłędziny
miejsca
zdarzenia.
Położenie
motocykla nie
mogło posłużyć,

jako faktor do
opinii gdyż
pojazd ten został
przestawiony, a
więc jego
położenie nie
było pewne.
Biegły odniósł
się także do
wyliczenia
prędkości
motocykla w
prywatnej opinii
wykonanej na
zlecenie
oskarżyciela
posiłkowego Ł.
C. przez inż.
A. J.. Biegły
wskazał, że
wyliczenie
prędkości
motocykla w
opinii prywatnej
obarczone jest
dużym błędem z
uwagi na fakt,
iż koło przednie
motocykla
opiera się o
korpus silnika.
W związku z tym
skręcenie osi nie
odzwierciedla
całej prędkości
motocykla gdyż
oparcie i ujęcie
koła nie zostało
uwzględnione w
tym wyliczeniu.
Biegły J. S.
stwierdził także,
że wskazania
oznaczeń cieczy
czyli także
dyspergentów,
jako miejsca
zderzenia obu
pojazdów ma
tę wadę, iż

ciecz zmienia
położenie
rozlewając się
na powierzchni.
Nie może więc
posłużyć do
określenia
miejsca
zderzenia
motocykla i
samochodu.
Natomiast
ustalając
prędkość
motocykla nie
brał pod uwagę
położenia
odłamków
pochodzących z
pojazdów gdyż
nie zmierzono
na miejscu
zdarzenia ich
odległości. Brak
zwyiarowania
spowodował, że
rozrzut części
pojazdów na
jezdni, po ich
zderzeniu, nie
mógł zostać
uwzględniony w
opinii do
wyliczenia
prędkości
motocykla.
(k-567)
Powyzsze
kwestie rozwinął
biegły w swojej
opinii
uzupełniającej
wydanej na
rozprawie
odwoławczej.
Biegły
stwierdził, że
jest możliwość
ustalenia
prędkości

motocykla bez znajomości miejsca jego położenia. Do tego potrzebne będą: zakres uszkodzeń jednego i drugiego pojazdu, miejsce uderzenia, kierunki poruszania się obu pojazdów i położenie powypadkowe samochodu S.. Przesunięcie boczne samochodu S. jest wynikiem dostarczenia energii do tego pojazdu przez motocykl, a tym samym służy do wyliczenia prędkości tego motocykla. W dokumentacji fotograficznej znajdują się zdjęcia uszkodzonego motocykla, jest to zdjęcie nr 8347, z którego jednoznacznie wynika, że koło przednie motocykla przesunęło się aż za korpus silnika. Jeżeli nie przesunęłoby się, to ze skrócenia osi tego motocykla można byłoby wyliczyć jego

prędkość, ale w związku z tym, że koło oparło się o silnik, a później przesunęło się dalej, należy stwierdzić, że prędkość ta była w granicach ok. 90 km/h, co wynika z danych z innych kolizji, znanych doświadczalnie. Sam program (...) ma błąd ok. 10 %. Oczywiście druga rzecz to błąd pomiaru wykonywany przez policjantów. To się sumuje na podstawie zaistniałych uszkodzeń, które mniej więcej odpowiadają wyliczeniom prędkości uwzględnionym we wcześniejszych opiniach biegłego. Biegły wyliczył także prędkość samochodu S. na ok. 20 km/h. Stwierdził ponadto, że jeżeli przyjąć parametry, takie jak poruszanie się motocykla bez zmiany prędkości ruchu i poruszanie się samochodu też bez zmiany

prędkości ruchu,
to do kolizji
by doszło i
motocyklista nie
miałby
możliwości
zatrzymania
prowadzonego
motocykla przed
poruszającym
się
samochodem,
gdyż na
zatrzymanie
potrzebował
odcinka drogi
wynoszącego
70,5 m. Tym
samym
sprostował
swoje wyliczenie
na karcie 254
stwierdzając, że
w tych
parametrach
tylko kierowca S.
miał możliwość
uniknięcia
wypadku
poprzez
zaprzestanie
wjazdu na ul.
(...). Sąd I
instancji nie
odniósł się do
tych ustaleń
biegłego, na
co zasadnie
zwrócił uwagę
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego.
Jednocześnie
biegły ustalił
kilka możliwości
uniknięcia
wypadku
drogowego
bowiem w
przypadku

gdyby kierujący motocyklem rozpoczął manewr hamowania w chwili rozpoczynania wjazdu samochodu S. na ul. (...) to do wypadku by nie doszło, gdyż samochód S. usunąłby się z drogi motocyklowi.

Obrazuje to symulacja sporządzona w programie (...) i jej graficzne przedstawienie widoczne na rysunku nr 6, z którego jednoznacznie wynika, że samochód S. przejechałby bezkolizyjnie przed motocyklem.

Ponadto gdyby kierowca motocykla jechał z prędkością administracyjnie dopuszczalną-60 km/h to do wypadku by nie doszło bowiem samochód S. przejechałby przez ul. (...), przed motocyklem.

Ustalenie, którym pasem ruchu poruszał się motocykl

oskarżyciela
posiłkowego Ł.
C. opiera się
na nagraniu
dostarczonym
przez świadka
M. S. i
na podstawie
tego nagrania
biegły stwierdził,
że motocykl
poruszał się
lewym pasem
ul. (...) w
kierunku mostu
(...). Nagranie
stanowi dowód
obiektywny.
Dowód ten
posłużył do
weryfikacji
zeznań
oskarżyciela
posiłkowego Ł.
C., który
twierdził,
niezgodnie z
nagraniami, że
poruszał się
środkowym lub
prawym pasem
ul. (...). Wnioski
opinii wydanych
przez biegłego
J. S. oparte
na materiale
dowodowym,
logicznie
uzasadniają
przyczyny i
przebieg
zdarzenia.
Pozwalają uznać
sporządzone
opinie za jasne,
pełne, nie
zawierające
wewnętrznych
sprzeczności. W
tej sytuacji

zarzut
naruszenia art.
201 k.p.k. nie
znalazł
potwierdzenia w
materiale
dowodowym
zgromadzonym
w niniejszej
sprawie.
Natomiast
zasadnie
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego
zarzuca
naruszenie przez
sąd I instancji
art. 5 § 2
k.p.k. bowiem
przepis ten ma
zastosowanie
tylko wtedy gdy
sąd w sposób
prawidłowy
przeprowadził
postępowanie
dowodowe i w
sposób zgodny
z art. 7
k.p.k. ocenił
zgromadzone
dowody, a
pomimo to z
dowodów
uznanych za
wiarygodne
nadal wynikają
niedające się
rozstrzygnąć
wątpliwości.
Tymczasem w
niniejszej
sprawie nie
zachodzą takie
wątpliwości a
ocena
zgromadzonego
materiału
dowodowego

zgodna z art. 7 k.p.k. pozwala na ustalenie przebiegu wypadku drogowego oraz związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy naruszeniem przez jego uczestników przepisów ruchu drogowego a zaistnieniem tego wypadku. Sąd I instancji dysponował przede wszystkim nagraniem zdarzenia oraz opiniami biegłego, które dokładnie wyjaśniły mechanizm powstania wypadku drogowego. Dysponując obszernym materiałem dowodowym sąd I instancji nie przeprowadził wszechstronnej jego analizy zgodnej z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie rozważył czyje działanie wywołało stan

zagrożenia na drodze i z naruszeniem jakiego przepisu prawa o ruchu drogowym się wiązało a także nie rozważył typowej dla wypadków drogowych okoliczności przyczynienia się pokrzywdzonego do jego zaistnienia. Przyczynienie się poszkodowanego do zdarzenia polega na takim jego zachowaniu, które może być określone jako nieprawidłowe w danej sytuacji. Jak wynika z opinii biegłego J. S. stan zagrożenia wywołał oskarżony gdyż wjechał na drogę w sytuacji gdy obserwując uważnie otoczenie miał możliwość zauważenia, co najmniej z odległości ok. 45 m jadący motocykl, dokonania oceny jego prędkości i zatrzymania pojazdu. Zachowanie

oskarżonego
było więc
pierwotną
przyczyną
wypadku, gdyż
naruszył art.
17 ust. 2
prawa o ruchu
drogowym.
Zachowanie
motocyklisty
należało
rozważyć w
kontekście
przyczynienia
się do powstania
wypadku
drogowego gdyż
jego błędy w
technice i
taktyce jazdy
wskazane w
opinii biegłego
miały charakter
wtóry do
zachowania się
kierowcy S.. Tak
też postąpiły
organy ścigania
wyłączają do
odrębnego
postępowania
sprawę w
zakresie
przyczynienia
się oskarżyciela
posiłkowego do
zaistnienia
wypadku.
Wnioski opinii
biegłego są
jednoznaczne
gdyż do
wypadku
drogowego nie
doszłoby gdyby
oskarżony
uważnie
obserwował
drogę,

zauważyłby
jadący szybko
motocykl i
zaniechał
wjazdu na ul.
(...). Do takiego
zachowania
zobowiązywał go
art. 17 ust. 2
prawa o ruchu
drogowym.
Biegły ustalił,
że oskarżony
mógł zauważyć
jadący motocykl
i ocenić jego
prędkość a więc
decyzję o
wjeździe na ul.
(...) podjął na
skutek
niezachowania
zasad
ostrożności
wymaganej w
danej sytuacji.
Przyczynienie
się innego
uczestnika
ruchu do
spowodowania
wypadku
drogowego nie
zwalnia od
odpowiedzialności
karnej. Jest to
pogląd
niekwestionowany
w orzecznictwie.
Naganne
zachowanie
oskarżyciela
posiłkowego, jak
ustalił biegły,
ma charakter
nieostrożności
wtórnej
polegającej na
nieznielowaniu
skutków

<p>nieostrożności oskarżonego. Przyczynienie się oskarżyciela posiłkowego do wypadku powinno być uwzględnione na korzyść sprawcy, zwłaszcza wtedy gdy jest ono znaczne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego niż biegły J. S. w celu ustalenia przebiegu i przyczyn wypadku, ewentualnie o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego J. S. w celu sprecyzowania, kto był sprawcą wypadku drogowego z dnia 23 sierpnia 2019r. w którym uszczerbku na zdrowiu doznał pokrzywdzony oraz czy pokrzywdzony miał możliwość podjęcia manewrów obronnych;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>1. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego niż opiniujący w tej sprawie inż. J. S. nie jest zasadny gdyż opinie biegłego są pełne, jasne, logicznie tłumaczą okoliczności wypadku drogowego. Natomiast w celu dodatkowego wyjaśnienia okoliczności spowodowania wypadku drogowego sąd odwoławczy dopuścił dowód z uzupełniającej opinii tego biegłego.</p> <p>2. Wniosek o uchylenie</p>	

zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania jest
zasadny gdyż sąd
I instancji ocenił
zgromadzony
materiał
dowodowy
niezgodnie z art.
7 k.p.k. i doszedł
do wniosków
nieznajdujących
oparcia w
przeprowadzonych
dowodach. Sąd
odwoławczy,
zgodnie z art.
454 § 1 k.p.k.
nie może skazać
oskarżonego,
który został
uniewinniony w
pierwszej
instancji.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiężle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		

1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazaniami szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony przez sąd I instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

Dowody zgromadzone w niniejszej sprawie, w tym przede wszystkim nagranie wypadku drogowego, opinie biegłego J. S. wskazują na istnienie związku przyczynowo skutkowego pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego – kierowcy samochodu S. nr rej. (...) art. 17 ust. 2 prawa o ruchu drogowym. Naruszenie przez oskarżonego zasady zachowania szczególnej ostrożności oraz konieczność ustąpienia pierwszeństwa przejazdu podczas włączania się do ruchu innym pojazdom znajdującym się już w ruchu stanowiło, według opinii biegłego J. S. pierwotną przyczynę wypadku drogowego

polegającego na
zajechaniu drogi
motocyklowi H.
(...) nr rej
(...) będącemu w
ruchu na ul. (...).
Jak wynika z
opinii biegłego
oskarżony D. R.
miał możliwość
zauważenia
motocykla, co
najmniej z
odległości 45
m i oceny
jego prędkości.
Gdyby
oskarżony
prawidłowo
obserwował
drogę,
zauważyłby
jadący szybko
motocykl,
zaniechałby
wjazdu na ul. (...)
to do wypadku
by nie doszło.
Natomiast
nieprawidłowa
technika i
taktyka jazdy
motocyklisty –
oskarżyciela
posiłkowego Ł.
C. wyrażająca
się przede
wszystkim w
przekroczeniu
administracyjnie
dopuszczalnej
prędkości i
prowadzeniu
motocykla z
prędkością 90
km/h była
przyczyną
wtórną
zaistnienia
wypadku.

<p>Przyczynienie się pokrzywdzonego nie uchyla odpowiedzialności sprawcy za spowodowanie wypadku drogowego lecz znajduje swój wyraz w wysokości orzeczonej kary. Z tych powodów sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>0.15.3.2. Zapłaty i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Sąd w postępowaniu ponownym powinien rozważyć dane zawarte w opiniach biegłego J. S. i ustalić kto wywołał stan zagrożenia na drodze i jakie naruszył przepisy ruchu drogowego a także czy zachodzi związek przyczynowo</p>	

<p>skutkowy pomiędzy naruszeniem tych przepisów a powstaniem wypadku. Należy także ustalić kto przyczynił się do wypadku. W tym celu należy zapoznać się z nagraniem wypadku drogowego oraz opiniami biegłego. Pozostałe dowody nie miały wpływu na uchylene zaskarżonego wyroku i można je ujawnić w trybie art. 442§ 2 k.p.k.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Agnieszka Wojciechowska- Langda SSO Sebastian Mazurkiewicz	
---	--

Załącznik Nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Załącznik Nr 2

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Ł. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana